

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **R. I.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 31 marca 2022 r., sygnalizowanej przez skazanego kwestii dopuszczalności wznowienia z urzędu postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 2 lutego 2015 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

**stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu wskazanego
wyżej postępowania sądowego.**

UZASADNIENIE

Nie ulega wątpliwości, że wznowienie postępowania z powodu uchybień wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., to jest zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, możliwe jest tylko z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.). Stąd – podobnie jak poprzednio - kolejny wniosek skazanego R. I. o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania sądowego należało potraktować jako zgłaszającą przez niego sygnalizację konieczności wznowienia z urzędu postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 2 lutego 2015 r., sygn. akt III K (...).

Skazany już po raz kolejny złożył pismo nazwane: „wnioskiem o wznowienie postępowania”, w którym powołał się na te argumenty, które przywoływał już we wcześniej złożonych

pismach. Tak jak i poprzednio podnosił, iż według niego w sprawie zaistniała bezwzględna podstawa odwoławcza w postaci naruszenia reguły *ne bis in idem*, z uwagi na fakt skazania go przez sąd polski za to samo przestępstwo, za które wcześniej został skazany przez Sąd Rejonowy w H. (Szwecja) wyrokiem z dnia 11 stycznia 2007 r. Uczynił tak, pomimo, iż zagadnienie owego wskazanego rzekomego uchybienia popełnionego przez Sąd Okręgowy w P., orzekającego w pierwszej instancji w sprawie skazanego, była kilkakrotnie rozważana przez Sąd Najwyższy w związku ze składanymi przez skazanego wnioskami o wznowienie postępowania (V KO 16/20, V KO131/20, V KO 34/21, I KO 19/22). Sąd Najwyższy zatem już wyjaśnił, że stosownie do jednoznacznej treści art. 542 § 4 k.p.k. wznowienie postępowania nie może nastąpić z przyczyn wskazanych w § 3 tego przepisu, tj. właśnie z powodu bezwzględnych przyczyn odwoławczych, wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., jeżeli były one przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji. Kwestia naruszenia zasady powagi rzeczy osądzonej była podnoszona w kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 grudnia 2015 r. i kasacja ta została mocą wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2017 r., V KK 84/17 - w odniesieniu do tego skazanego - oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Z tych względów, uznać należało brak przesłanek prawnych do stwierdzenia zaistnienia podstaw do wznowienia postępowania z urzędu. W konsekwencji - brak jest też warunków do uwzględnienia wniosku skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia, które w tym postępowaniu zapadło.

Z tych to powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak wyżej.